

Verzoek.

In verband met de studie der inlandsche *Bledius*-soorten, beveelt ondergeteekende zich bij zijne collega's ten zeerste aan voor de toezending van *Bledius*-materiaal, hetzij geprepareerd of, wat eenvoudiger is, in buisjes met spiritus. Nauwkeurige opgave van vindplaats zij dringend aanbevolen. Gedetermineerd materiaal wordt gaarne teruggezonden.

De op het eiland Borkum in aantal gevangen *Bledius furcatus* OLIV. (*taurus* GERM.), welke uit Nederland nog niet bekend is, schijnt zeer diep in de klei te graven; hetzelfde geldt, naar 't schijnt, ook voor een aantal andere, minder algemeen bekende, soorten.

Den Haag.

ED. EVERTS.

Acarologische Aanteekeningen L.

Uropoda vegetans DE GEER.

Type van het genus *Uropoda* LATR.

In de Kongl. Vet. Acad. Handl. Stockh. 1768, v. 29, p. 176—183, t. 4, f. 15—19 beschrijft DE GEER zijn *Acarus vegetans* en beeldt haar af als lang-ovaal, van voren toegespitst, met korte pootjes. Deze beschrijving vinden wij woordelijk terug in zijne Mém. Hist. Ins., v. 7, 1778, p. 123—128, t. 7, f. 15—19. „Ovale, mais pointue vers la tête, et de couleur brune, tirant un peu sur le roux; . . . luisante; . . . les pattes sont courtes, terminées chacune par une petite vessie.” Lengte : breedte = 100 : 57¹/₂. Op *Staphylinus* en *Leptura*. Zweden.

Later zijn verscheidene *Uropoda*'s beschreven, maar geen enkele is zoo smal en zoo spits vooraan als:

Uropoda opaca KOCH, Deu. Cru. Myr. Ara. 4. 23, 1836:

„Ziemlich eiförmig, vorn spitz; . . . ocherbräunlich, stellenweise dunkler; . . . Die Längsgrübchen beiderseits des Rückens unregelmässig, und schwer zu sehen, doch in gewisser Richtung ziemlich breit und tief erscheinend; auf der Fläche, aber nicht am Rande, sehr kleine Höckerchen, bloss sichtbar wenn die Milbe auf der Seite liegt.” KOCH beschrijft hier de structuur van den rug nauwkeuriger dan DE GEER. De „Höckerchen” zijn de uiterst kleine kromme haartjes! Van de pooten zegt hij niets, maar deze zijn kort geteekend. Lengte : breedte = 100 : 61, *Lithobius forficatus*, Beieren.

Uropoda alfeni OUDMS. in Ent. Ber. v. 1, 1903, p. 101; Tijds. Ent. v, 47, 1905, p. 120. t. 7. f. 21—27; Abh. Nat. Ver. Brem., v. 18, 1905, p. 208, 238; Ent. Ber., v. 1, 1905, p. 237; Tijds. Ent. v. 48, 1905, Verslagen, p. LXXVII. Lengte : breedte = 100 : 64, waarbij bedacht moet worden, dat DE GEER en KOCH naar het leven afbeelden, terwijl mijn exemplaar geconserveerd was en door den druk van een dekglasje breeder werd. Op *Prosopis brevicornis*, Bremen.

Welke adult behoort hiertoe? Dat valt voorloopig niet te zeggen, doch zeker eene, die bijna geen groefjes bezit.

Uropoda tarsale ROB. DESV.

Van den heer L. KNEISSL te Oberalting bij München ontving ik 2 ♀ en 2 ♂ Acari, met verzoek ze te determineeren. Ik herkende ze terstond als de echte *Notaspis ovalis* C. L. KOCH, kenbaar aan: „hinten etwas eiförmig spits auslaufend, an der Spitze über dem Kopf beiderseits ein Eindruck, die Spitze selbst etwas gerundet, und in der Mitte mit einer kleinen Kerbe” (KOCH. Deu. Cru. Myr. Ara. 1839, 27. 21).

Uit het bovenstaande blijkt, dat TROUËSSART's meening, als zou KOCH's *ovalis* eene deutonympha zijn, onjuist is; vermoedelijk heeft hij KOCH's *ovalis* nooit gezien.

Toen ik de identiteit van bovengenoemde 2 ♀ en 2 ♂ met KOCH's *ovalis* vastgesteld had, vergeleek ik ze met KRAMER's

beschrijving en afbeelding van zijn *ovalis* (Zur Naturg. Gatt. Fam. Gam.; in Arch. Naturg. v. 42. Bd. 1, 1876, p. 73, 78) en ik vond ze absoluut identiek: „♂... Auf der unteren Fläche dieses Ringes bemerkt man am hinteren Leibesende in groszen Porenöffnungen stehend fünf dicke Haare, welche jedoch nicht über den Rand des Ringes herausragen“... „dickwandige runde Geschlechtsöffnung mit kleinem Lumen“...

In de beschrijving van *ovalis* door KRAMER in zijn „Ueber Gamasiden“ (in Arch. Naturg. v. 48, Bd. 1, 1882, p. 401, 408—410) heet het nog: „Die ganze Rückenfläche ist dicht mit kurzen nach hinten gerichteten Borsten bedeckt welche aber durchaus glatt sind“... „Die Geschlechtsöffnung ist länglich...“

In tab. 20, fig. 9 zien wij de helft van het rugschild der Nph. II. — In fig. 10 de ♀ genitaalplaat. In fig. 11 het ♂ sternum met genitaalopening min of meer 8-vormig!

[Opmerkingen. 1°. De dikke haartjes zijn niet op de untere maar op de obere Fläche geplaatst! — 2°. Niet Porenöffnungen, maar dickere Chitinisationen! — 3°. Niet vijf, maar vier dicke Haare! — 4°. Deze 4 haartjes zijn kolbenförmig und selbst dicht behaart! — 5°. Vóór deze 4 behaarde kolfjes staan 4 iets langere veertjes. — 6°. De rug der Nph. II is voorzien van ronde groefjes; maar de rand is glad; de groefjes, die dezen rand raken, zijn slechts halve groefjes: , waartusschen enkele haren staan. KRAMER heeft deze teekening in zijn fig. 9 sterk geïdealiseerd of, wil men: gestyleerd! — 7°. De ♀ genitaalopening (of plaat) is te lang geteekend, en met te weinig ronde groefjes. — 8°. De ♂ genitaalopening wordt in 1876 rond, in 1882 länglich beschreven, en min of meer 8-vormig geteekend! De waarheid ligt in het midden: de ♂ genitaalopening is breed-ovaal, met de ronde spits caudaad, terwijl het kleine lumen min of meer 8-vormig is.

Nadat ik aldus de identiteit van mijne exemplaren met *ovalis* KOCH en *ovalis* KRAM. vastgesteld had, vergeleek ik ze met BERLESE's *ovalis* (Aca. Myr. Sco. Ita, XLI, n. 9, 1887) en ik vond ze absoluut identiek er mee. BERLESE heeft de 8 vreemde haartjes op den achterrug blijkbaar over het hoofd gezien. Ik ben ervan overtuigd, dat hij ze, bij nauwkeuriger bestudeering van zijn exemplaren, vinden zal. De foutieve figuren van KRAMER heeft hij klakkeloos overgenomen (zijne figuren 3 tot 8). Maar verder: de vorm van het lichaam, de korte, gladde haartjes en de foveolae op den rug, de vorm van de ♀ genitaalplaat, past alles op mijne exemplaren. BERLESE's fig. 5 is, volgens KRAMER, een randhaar der protonympha; BERLESE explicieert zijne fig. 5 als: pili corporis (zonder meer); iedereen meent nu, dat fig. 5 een randhaar voorstelt van de adult! (niets is minder dan waar; want de haartjes der adulti zijn glad en hebben den vorm van een *Eucalyptus*-blad). Men zij dus op zijn hoede!

Nu bezit ik van éénzelfde vindplaats ♀, ♂ en deutonymphae; deze laatsten zijn beslist eveneens die van *ovalis* KOCH; want, hoewel ze de 4 (8) typische haartjes missen, bezitten ze precies hetzelfde hypostoom en hetzelfde tritosternum (mentum, Bauchtaster).

Bij het zorgvuldig bestudeeren van deze deutonymphae trof mij hare gelijkenis met *U. levisetosa* OUDMS., en inderdaad, ik vond ook, na nauwkeurige vergelijking, dat ik goed gezien had: *levisetosa* is de deutonympha van *ovalis* KOCH! (Zie Zool. Anz. v. 27. p. 655, 1904, en Abh. Nat. Ver. Brem. v. 18. p. 238, 1905, t. 19, f. 125—136).

Vergelijkt men nu mijne zorgvuldig geteekende figuren met die van KOCH's *Notaspis rutilans* (Deu. Cru. Myr. Ara. 38. 18. 1841), dan springt onmiddellijk in het oog, dat deze twee identiek zijn, m. a. w. dat *rutilans* de deutonympha is van *ovalis* KOCH. Men zou mij kunnen tegenwerpen: KOCH beschrijft den rug als „glatt und sehr glänzend”. Maar KOCH

heeft zijn diertjes stellig niet als glycerin- of balsempreparaat bestudeerd; want dan zoude hij stellig de „groefjes” wel gezien hebben. Ook van zijn *ovalis* zag hij de „groefjes” niet, die toch beslist aanwezig zijn, maar ook alleen bij doorschijnend gemaakte individuen.

Ik heb (Tijds. Ent. v. 56, Verslagen, p. I.—LVIII, 1913) er reeds instantelijk op gewezen, dat *Cryptostoma tarsale* ROB. DESV. 1830 = *Uropoda levisctosa*, OUDMS. 1904!

TROUESSART, meenende, dat *ovalis* KRAMER eene andere soort was dan *ovalis* KOCH, noemde de eerste *subovalis*.

Derhalve: *Uropoda tarsale* (ROB. DESV.) 1830 = *ovalis* (KOCII) 1839 = *rutilans* (KOCII) 1841 = *ovalis* (KRAMER) 1876 = *ovalis* BERL. 1887 = *levisctosa* OUDMS. 1904 = *subovalis* TROUESSART.

Uropoda tarsale ROB. DESV. is beslist zeer na verwant aan *Uropoda vegetans* DE GEER, hetgeen terstond door den bouw van het hypostoom verraden wordt, behoort dus tot het genus *Uropoda* LATR.

Uropoda obscurus KOCH.

Notaspis obscurus is beslist eene goede soort met de volgende kenmerken (KOCII, Deu. Cru. Myr. Ara. 2. 5, 1836):

„Der Umriss ziemlich oval, vorn jedoch etwas zugespitzt, hinten etwas schmaler mit regelmässig gerundetem Hinterrande. Der durchsichtige Rand nur als zwei Fleckchen zwischen dem ersten und zweiten Beinpaar sichtbar; der aufgeworfene Rand schmal; die Fläche fein eingestochen unordentlich punktirt, matt glänzend, und mit kaum sichtbaren gelblichen Härchen belegt.”

Ik meen er zeker van te zijn, dat deze de adult is van mijne deutonympha:

Uropoda kempersi OUDMNS. (cf. Ent. Ber. v. 2. n. 25. p. 8, 1905), die denzelfden lichaamsvorm en rugskulptuur bezit.

Indien later blijkt, dat mijn vermoeden juist is — en

daarvan ben ik zeker — dan is deze soort zeer na verwant aan *vegetans* DE GEER en *tarsale* ROB. DESV., hetgeen in de eerste plaats bewezen wordt door den bouw van het hypostoom, en behoort zij dus tot het genus *Uropoda* LATR.

Uropoda spatulifera Mon.

Uropoda vegetans OUDEMANS in Ent. Ber. v. 1, 1905, n. 24 p. 237; in Tijds. Ent. v. 48, Verslagen, p. LXXVIII, 1905; in Abh. Nat. Ver. Brem. v. 19, 1906, p. 49; gevonden op een doode kip te Velp bij Arnhem, is in omtrek mooi ovaal, met de ronde spits naar voren; de rug is vol ronde groefjes. Zij is eene deutonympha. Zij is in alle geval zeer na verwant aan *vegetans* DE GEER, *tarsale* ROB. DESV., en *obscurus* KOCH, hetgeen door den bouw van het hypostoom bewezen wordt, behoort dus tot het genus *Uropoda* LATR.

Zeer vermoedelijk is deze vorm de deutonympha van *Uropoda spatulifera* MONIER (in Rev. Biol. Nord Fra. v. 4. 1892. p. 384); want de bouw van hypostoom en tritosternum is dezelfde.

„Les téguments. . . areoles arrondies. . . portent. . . de petits corps sphériques surmontés d'un poil progressivement dilaté en palette, à partir de sa base et denticulé dans sa portion élargie. Au pourtour du corps, près de la marge amincie se trouve une série de soies peu nombreuses, recourbées, de caractère ordinaire: elles font un peu saillie en dehors.”

Deze randharen hebben den vorm van een *Eucalyptus*-blad. Ik bezit twee ♀ uit het Haagsche bosch (April, EVERTS). Ze zijn 820 μ lang, 660 μ breed, dus veel grooter dan MONIER opgeeft: 630 μ , resp. 500 μ .

Deze soort behoort beslist tot het genus *Uropoda* LATR.; want de bouw van het hypostoom is dezelfde als die van *vegetans* DE GEER, *tarsale* ROB. DESV. en *obscurus* KOCH.

Uropoda spatulifera MON. is dus niet identiek aan *Urodinychus janeti* BERL. (in Redia v. 1. p. 378).

Urodinychus janeti BERL.

Is *Urodinychus janeti* BERL. (in Redia v. 1. p. 378, t. 12, f. 81—84, t. 13, f. 90, 1904, zeer na verwant aan *Uropoda spatulifera* MONIER? m. a. w. behoort *janeti* BERL. ook tot het genus *Uropoda* LATR.? Alleen de bouw van het hypostoom kan hier den doorslag geven.

Gen. *Urodinychus* BERL.

Heeft *Urodinychus carinatus* BERL., type van *Urodinychus*, ook een hypostoom. gelijk gebouwd als dat van *vegetans* DE GEER, *tarsale* ROB. DESV., *obscurus* KOCH, *spatulifera* MON.? -- Zoo ja, dan valt het genus *Urodinychus*, omdat het dan synoniem is aan *Uropoda* LATR.

(*Uropoda*) *tecta* KRAM.

BERLESE rekent (Redia v. 1. p. 373) ook *Uropoda tecta* KRAM. tot het genus *Urodinychus* BERL. — Indien *Uropoda tecta* KRAM. hetzelfde hypostoom bezit als *Uropoda carinata*, dan moet ik BERLESE gelijk geven. Maar in geen geval behoort *Uropoda tecta* KRAM. tot het genus *Uropoda* LATR.; want de bouw van het hypostoom is een geheel andere.

(*Uropoda*) *marginatus* KOCH.

Notaspis marginatus KOCH (Deu. Cru. Myr. Ara. 27. 22. 1839) is eene soort, die KOCH „sehr selten” noemt. In Nederland is deze volstrekt niet zeldzaam. KOCH beeldt eene deutonympha af. Zijne beschrijving luidt:

„Ziemlich oval, vorn kurz zugespitzt, hinten etwas breit gerundet, gewölbt, glänzend, sehr fein punktirt; der durchsichtige Rand breit, rundum mit ziemlich langen Borsten besetzt, an der Stelle der Hinterrandswinkel die Borsten dichter stehend. Gelblich braun, etwas aufs röthliche ziehend”... enz.

Wie niet blind is, ziet onmiddellijk, dat BERLESE's *obscura* (Aca. Myr. Sco. Ita. fasc. 11, 1884, n. 4, fig. 1, 3—6, 8—11 en fasc. 11, n. 8) dezelfde soort is, dus synoniem.

Deze soort behoort in geen geval tot het genus *Uropoda* LATR., want het hypostoom is anders gebouwd.

Cilliba romana Can. & Can.

Uropoda vegetans KOCH (Deu. Cru. Myr. Ara. 38. 19, 1841). „Ziemlich gross, kurz eiförmig, ziemlich stark gewölbt, etwas mattglänzend und glatt, an der Kopfspitze zwei kurze Borstchen, die Afterröhre lang; die Beine kurz.” „Rostgelb, am Hinterrande ein ziemlich grosser Quersfleck heller und gelb” . . . etc. An *Geotrupes stercorarius*. Nicht selten.

Deze deutonympha, hoewel afgebeeld met een hechtblaasje aan pooten I (sic!), is die van de meest voorkomende *Cilliba*. De twee haartjes „an der Kopfspitze” zijn eigenlijk twee voorbij den koprand uitstekende haartjes aan het hypostoom! De „pedunculus” is eerder kort te noemen; hij is niet langer geteekend dan de breedte van het ventrianaalschild! Die „grosser Quersfleck” is het doorschemerende ventrianaalschild!

Uropoda vegetans MÉGN. (in Journ. Anat. Physiol. 1876, p. 327, t. 7. f. 1, 4—8) (maar niet fig. 3 en 4, Uropodide met klauwtjes aan pooten I!) is beslist dezelfde soort, ofschoon in fig. 5 (detail-figuur van ventraalzicht van gnathosoma + pooten I) nog enkele vergefelijke fouten aan te wijzen zijn!

Discopoma romana BERL. (Aca. Myr. Sco. Ita. fasc. 11, n. 2).

Uropoda obscura BERL. (Aca. Myr. Sco. Ita. fasc. 11, n. 4, fig. 7) is de deutonympha van dezelfde soort.

Discopoma romana BERL. (Aca. Myr. Sco. Ita. fasc. 68, n. 7, fig. 4 et 5).

Het is m. i. nog onzeker, of de naam *romana* wel de geldige is, en of deze soort tot het genus *Cilliba* VON HEIJDEN behoort.

(Notaspis) immarginatus KOCH.

Wat is *Notaspis immarginatus* KOCH, met 4 korte haartjes aan den achterrand? (Deu. Cru. Myr. Ara. 27. 23. 1839).

(Notaspis) orbicularis KOCH.

Wat is deze? Een Uropodide? (Deu. Cru. Myr. Ara. 27. 24. 1839).

Oplitis BERLESE.

Oplitis werd door BERLESE in 1884 (Berl. Aca. Myr. Sco. Ita. 11. 4) voor *Uropoda paradoxa* CAN. & BERL. voorgesteld, en wel bij de diagnose van *Uropoda*: „Utriusque lateris metapodia inter sese seiuncta, excepta *Uropoda paradoxa*, *U. obovata* et *U. patavina*, quae in genere distincto (*Oplitis*) coniungi possunt.”

Ook in no. 9 van dezelfde fascicule heet het bij *Uropoda paradoxa*: „An novum genus nomine *Oplitis* distinguendum?”

Mij dunkt „c'est clair comme de l'Algèbre.”

Onbegrijpelijk is het daarom, en tegen de Internationale Nomenclatuurregels, dat BERLESE in 1904 een genus *Uroplitella*, typus *Uroplitella paradoxa* CAN. et BERL. schiep!

Uroseius degeneratus nov. sp.

♀ 1585 μ lang, 1245 μ breed, \pm 900 μ hoog (dik); breed ovaal; het rugschild is vóór en zijdelings omgeven door eenen \pm $\frac{1}{4}$ mm. breeden band van weeke huid, bereikt de achterspits, is ter zijde ongeveer in het midden geërodeerd, draagt in zijn achterhelft 8 paar haren. De lichaamsrand is voorzien van 30 paren marginale en submarginale stralende haren. Alle haren zijn iets gebogen, min of meer staafvormig, distaal dikker wordend en aldaar uiterst fijn behaard. Kleur okergeel. Oberalting bij München. L. KNESSL.

Petrobia MURRAY.

Het genus *Petrobia* werd door MURRAY 1877 (Econ. Ent. Apt. p. 117) voorgesteld: type *Trombidium lapidum* HAMMER. Het is een goed genus, staande tusschen *Bryobia* en *Tetranychus*; door de hoorns der peritremata en door den bouw der pooten herinnert het aan *Bryobia*, terwijl het door den bouw van het lichaam en door het gemis van de 4 doorschijnende lappen aan den voorrand van het prosoma aan *Tetranychus* doet denken.

Petrobia lapidum (HAMMER).

Door de welwillendheid van den heer LUDW. KNEISSL te Oberalting bij München, die mij 2 ♀ afstond, ben ik in staat eene betere beschrijving te geven. Men zie ook Abh. Nat. Ver. Brem. 1904, v. 18 p. 244.

♀. Voorpooten 600 μ lang. Lichaam 477—537 μ lang, 333—400 μ breed. Haren staafvormig, distaal fijn behaard. Er zijn ter weerszijden 2 oogen (HAMMER spreekt van 3 oogen; het derde oog is de purperen retina van het dubbeloog!). Men zie verder de figuur van HAMMER in HERMANN, Mém. Apt. f. 49, 50. t. 7, f. 7, 8.

Acaropsis docta (BERL.).

Larva. 230 μ , onmiddellijk herkenbaar aan het bezit van 1 kam aan den palp en aan het ruitvormig lichaam. Eén trapezoidaal rugschildje met gegolfd en rand; 4 paar uiterst kleine ronde schildjes op het hysterosoma. Op het voorschildje 8 haren, en wel 2 uiterst kleine vertex-haren, 4 haren in elken hoek, 2 haren achter pooten I. Op elk klein schildje 1 haar. Alle haren glad. Twee langere sleepharen flankeeren den anus; zij zijn spaarzaam en uiterst fijn behaard. Peritremata op het gnathosoma aan weerszijden 7-kamcrig; te zamen een fraaien boog vormend. Arnhem, in stof in huis.

Tracheeën bij Larven van Acari!

Tracheeën bij Larven van Acari zijn uiterst zeldzaam. Tot dusverre zijn die met zekerheid alleen door mij waargenomen geworden. Men leze daarover E. REUTER, Zur Morph. u. Ontog. d. Arariden, in Act. Soc. Sci. Fenn. v. 36. n. 4. p. 83—88 en OUDEMANS, Rév. d. Chélatinés in Mém. Soc. Zool. v. 19. p. 49—50, f. 1; p. 63, f. 9; p. 205—206, f. 63.

Ik vond weer een geval! Bij bovenbeschrevene larve van *Acaropsis docta* (BERL.) vertakken zich ieder der twee tracheeënstammen in vieren, zoodat er in het idiosoma 8 takken te vervolgen zijn. Zes daarvan dringen door tot diep in de genua der 6 pooten en 2 eindigen in de achterlijfspits.

Acari met tracheeën, doch zonder stigmata.

Bij de *Prostigmata* bevinden zich de stigmata tusschen het epistoom en de mandibula.

Twee groote stigmata zonder peritremata treft men aan bij *Microtrombidium* en *Dinothrombium*.

Meestal zijn de stigmaranden verlengd tot peritremata. Soms zijn deze gootvormig met naar elkaar gebogen randen, zoodat een spleet ontstaat; deze spleet kan wijd zijn, distaad steeds wijder wordend, zoodat de goot daar zelfs schoffel- of spatelvormig wordt; zooals bij *Anystis*.

Soms is de spleet uiterst nauw, en distaad min of meer peervormig open: *Allothrombium*, *Trombidium*.

Soms zweven de peritremata vrij in de lucht (z.gn. „hoorns"): *Anystis*, *Bryobia*, *Petrobia*, en dan zijn deze òf wijd open (*Anystis*, zie boven), òf buisvormig en distaad slechts van eene kleine opening voorzien (*Stigmaeus*, *Bryobia*), òf naar het mij toeschijnt geheel gesloten (*Petrobia*).

Deze waarneming geeft mij aanleiding om er nog eens

aan te herinneren, dat ik reeds in Sept. 1905, in de Ent. Ber. v. 2. n. 25, p. 9 en in 1907 in de Mém. Soc. Zool. Fra. v. 19, p. 45 erop wees, dat *Tetranychus* en de *Cheletinae* geen stigmata bezitten. De peritremata zijn gesloten buizen, door inwendige chitineribben schijnbaar in kamertjes verdeeld („concamerata” BERLESE); zij verlopen mediaad, buigen zich dan ventraad, daarna candaad. Wanneer men nu met sterke vergrootingen de peritremata volgt, dan ziet men de lumina der twee ventraad verloopende tracheeënstammen als twee kleine ovaaltjes naast elkaar: oo; maar van open stigmata is geen sprake.

Des te zonderlinger klinkt daarom de bewering van REUTER (Act. Soc. Sci Fenn. v. 36. p. 57, 1909):

„Soweit unsere bisherigen Erfahrungen reichen, finden sich bei denjenigen Milben, die überhaupt ein Tracheensystem besitzen, entweder eins, zwei, vier oder acht Stigmen”, en p. 57, noot 4: „Das Vorhandensein nur eines, medianen Stigma wird nicht von OUDEMANS erwähnt”.

Ik houd mijn bewering vol, tegen de waarnemingen van CLAPARÈDE (1869), VOSS (1876) en HANSTEIN (1901) in.

BIBLIOTHEEK.

Department of Agriculture in India.

Memoirs of the —. Entomological Series. 1906—1913. T. I—IV (Afl. 1—5). Nieuw voor de Bibliotheek. Bevat afzonderlijke verhandelingen op wetenschappelijk en oeconomisch gebied, voorzien van gekleurde en ongekleurde platen.

Internationaler Entomologen-Bund.

Internationale entomologische Zeitschrift. Organ des —. Guben. Jrg. I—VI. 1907—1912. Nieuwe aankoop. Wordt voortgezet.